

Числа і статуси визначаємо з вірою ми самі

Є люди, які користуються своїм розумом, щоб рахувати та порівнювати, але гучно зрікаються віри. Це дивовижна манера вірити в себе. Вони обчислюють розміри, масу, координати, пізнаючи природу речей. Вони вбачають статуси, категорії, структуру у суспільних явищах. Але вони не бачать сенсу ідеї найвищої цінності людини.

На відміну від нас, віруючих в найвищу цінність людини, вони не цінують своє суб'єктивне буття в центрі всесвіту.

Ми завжди бачимо життя в світлі цінностей та пріоритетів, керуємось тим, що для нас важливо. Ми вважаємо, що найвищою цінністю є людина. Для нас людина як добра душа є головним пріоритетом.

Однак, коли ми цитуємо Символ віри («Людина понад усе!» – Симв. 7), у відповідь чуємо, що є речі, важливіші за людину.

Комусь легше дивитися, слухати, торкатися, лизати, винюхувати, тобто, давати волю відчуттям, ніж мислити, уявляти, згадувати, розраховувати та прагнути, тобто, давати волю розуму.

Вони свідомо обирають пріоритетом легкий шлях безумства. Вони кажуть: відчувати легко і природно, а думати тяжко, від складних думок болить голова. Почуття заважають їм володіти собою, але вони не приборкують свої почуття з такою наполегливістю, як це робимо ми.

Ми знаємо, що мислити з вірою – це радість.

Уява, спрямовувана розумом та доброю волею, є нескінченним джерелом корисних знахідок.

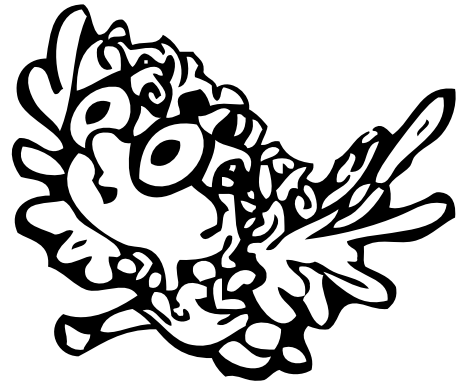
Нам допомагає володіти своїм розумом і своїми почуттями ідея досконалого початку, безмежності людської душі.

Не число, а душевність наближає до істини, сказано в Священному писанні (Діал. 10). Прирівнюючи людину до всесвіту (Дос. 9), Священне писання оголошує особистість найбільшим числом. А визначення душевності як найвищої цінності людини є присвоєнням людині найвищого статусу, вершини ієрархії статусів буття.

Усвідомлення пріоритету досконалої ідеї над недосконалою матерією - основа основ нашої релігії.

Ми творимо числа і творимо статуси, володіємо собою, самостійно визначаємо власну

долю, свідомо і розумно міняємо світ на краще. Бо ми – люди, і все нескінченне буття належить нам.

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень "Ідеаліст"
("Идеалист", "Idealist")

№ 10

25.10.2012 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ № 19005-7795Р, видане Державною реєстраційною службою України 05.06.2012 р.

Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Передплатний індекс 68183.

ISSN 2305-5510

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 100 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності; пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та суверенітету особистості; відкрите вираження і вільне поширення релігійних переконань віруючими громадянами віросповідання (релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь одкровенень; реалізація прав на свободу слова, світогляду і віросповідання, на інформацію; критика і подолання дискримінації за ознакою масовості (колективності) та інших видів протиправної дискримінації; захист і розвиток вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і громадянина, суспільного блага, соціальних цінностей, істини, віри, добра, відповідальності перед Богом, народом, власною совістю, здорового глузду та верховенства права.

Опубліковано богословський коментар до тексту Досконалого початку

Релігійний
біюлетень
№ 10
25.10.2012

Українська Душевна спільнота продовжує розвивати віровчення релігійної віри в найвищу цінність людини, започаткувавши серію богословських коментарів до текстів Священного писання. Першою ластівкою став богословський коментар до тексту Досконалого початку, випущений в журналі "Мораль" № 3 (10).

Досконалий початок – розповідь про створення всесвіту та людини у стилі поетичних абстракцій, характерному для розділу Одкровення Священного писання.

Теологія людини виділяє такі ключові теми тексту Досконалого початку: вчення про буття та межі (Дос. 1-20, 45-58); священна символіка чистого аркуша і кіл (Дос. 21-44).

У тексті Досконалого початку Бог повідомляє людям про спричиненість буття небуттям, ділиться

досвідом буття у небутті, а також встановлює заборону протиставляти буття небуттю. Вперше у Священному писанні згадується про коло в центрі всесвіту, яке, за нашою релігійною традицією, зображує людину в центрі всесвіту – основний графічний символ віри в найвищу цінність людини. При цьому Бог дозволяє людям не позначати межу між собою та всесвітом, тобто, вважати себе всесвітом, цінуючи, перш за все, власний внутрішній світ – добру волю, добрі задуми, досконалі знання.

Змальована у тексті Досконалого початку схема людини, душі, Бога як трьох вкладених кіл допомагає усвідомити важливу істину суб'єктивності священних цінностей. Сприйняття всесвіту як чистого аркуша, на якому людина малює буття своїми думками та діями, допомагає віруючим звільнитися від зла негативних емоцій відносно будь-чого суцього чи уявного, гідно й мудро володіти буттям як даністю, творити свою щасливу долю власними зусиллями.

У вірі в найвищу цінність людини точкою відліку у пізнанні Бога та наближенні людини до Бога вважається Священне писання, яке за традицією порівнюється з чистим аркушем і вважається досконалим початком буття. Віруючі, читаючи Священне писання, уявляють буття чистим аркушем, щоб розглядати буття як простір своєї творчості, а бачення Бога на цьому аркуші є наступним кроком у просуванні до божественної досконалості шляхом спілкування з Богом.

Чистий аркуш Досконалого початку символізує єдність істини, її безмежність у просторі та часі. Знайти істину людина може у будь-яку мить, у будь-якому місці, якщо прагне добра: для цього треба реалізувати добру волю, сприймаючи буття як чистий аркуш. Якщо розглядати обраний собі людиною шлях до істини як певну траєкторію руху, тоді в кожній точці цієї траєкторії напрямок руху визначає вектор доброї волі, який, в свою чергу, обумовлений душевністю людини, спрямованістю на буття добром і творення добра. Ніколи і ніде не пізно сприйняти буття як досконалий початок душевності, людяності, віри в себе і безпосереднього спілкування людини з Богом.

Чистота як відсутність меж, безмежність, нескінченність – це досконала єдність. Водночас єдність – це найпростіша початкова істина, зрозуміла кожній людині. Однина особистості, зібраність, прекрасна самотність, присвячена мріям та обмірковуванню досконалішого майбутнього для всесвіту, починаючи з себе, а також очищення свідомості від турбот про недосконалі матерії реальності є початком творення добра.

Ідеї Досконалого початку лежать в основі філософії креативного ідеалізму, релігійних обрядів віри в найвищу цінність людини та організації життя віруючих в найвищу цінність людини на засадах суверенітету особистості.

У полоні натовпів, черг та пробок

Релігійний
бюлетень
№ 10
25.10.2012

Велику частину життя ми проштовхуємося через беззмисловні скупчення тіл. До стадності нас привчають з дитинства, «формуючи», як на конвеєрі, не індивідуальний розум, а зігнаних у «класи» та «групи» покірливих слухачів. Якщо й після цього нам вдається зберігти допитливий творчий розум новоселів землі, решту життя ми змагаємося за увагу та схвалення широкої громадськості, ніби це справді потрібно для реалізації наших добрих ідей. А коли ми чесно кажемо, що самотність є щастям і можна прекрасно жити, уникаючи натовпів, мовчазний натовп слухачів, наче по команді, робить вигляд, що не почув нас і навіть слухати не хоче цих ненормальних, антисоціальних одинаків. Як не дивно, саме наші вимоги жити по-людськи «виявляються» антисоціальними. А звичка перетворювати суспільство у безумне стадо, що від ранку до ночі понуро стоїть у чергах без найменших сподівань на повагу до людської особистості, підноситься до статусу мало не вічної культурної традиції!

Кожне принизливе скупчення людей має свою причину. Щоб боротися з натовпами, слід зрозуміти ці причини. Слід розрізнити зло стихійних та організованих натовпів. Стихійні натовпи скупчуються внаслідок відсутності доброго задуму з організації життя людей, а організовані натовпи створюються внаслідок свідомої неповаги до людей організаторів натовпів. Розглянемо кілька прикладів.

Пробки на дорогах – стихійний натовп, пов'язаний з тим, що люди продовжують купувати індивідуальний автотранспорт і їздити на ньому в один і той же час з дому на роботу та з роботи додому. Вони знають, що дороги перевантажені, але звичка марнувати життя в натовпах гасить відчуття нестерпності вистоювання в пробках. Мати свою машину – це нормально, стояти в пробках – це нормально. Дурість, назагал визнану нормою, часто вважають вищою за критику навіть розумні люди, бо стадне дитинство «навчило» їх не сперечатися з колективом. Страх замислитися, чесно зважити всі обставини і визнати злом поведінку більшості, є інстинктивним. Щоб зрозуміти і перебороти цей принизливий інстинкт «нормальності», варто прослідкувати його походження, вкорінене у неусвідомленому минулому. Мало хто згадує та аналізує жах та сором прив'язки особистості до маси в дошкільному та шкільному віці, трагічні розправи організованих натовпів безпечної малечі над інакшими, «занадто розумними», однолітками, спровоковану поведінкою дорослих вчителів та наставників. Адже наші «вихователі» безглуздо

люблять слухняність дітей і перетворювалися на стихійне лихо та виміщали свій гнів на всіх підряд, коли хоч одна душа наважувалася заперечити їх накази і оголосити, що має власні плани, які книжки і газети читати, чому вчитися, як жити.

Так само наші політики та чиновники ставляться до українського народу, як до поганих, неслухняних дітлахів. Навіть опозиція жене своїх прихильників на масові мітинги, де нічого путнього не відбувається, а люди просто марнують час у натовпі. Що вже казати про владу, яка не тільки ігнорує зацікавленість незалежного індивідуума у особистому розвитку, але й умовляє, переконає, примушує його приєднуватися до контрольованих натовпів та бажати для себе не більше, ніж бажують ці тисячі тіл з пустими очима. А вже той мізер, на зразок «мінімальної зарплати», обіцяє дати без будь-яких зусиль рости і розвиватися з боку людини, просто у винагороду за ідіотичну «самопожертву». У молодості розмножуйся та працюй, де накажуть і не більше, ніж накажуть, щоб ніхто не подумав, що тобі більше за всіх треба. У старості глуши розум горілкою, щоб не було спокуси підбивати гіркі підсумки, відволікати молодь від «норми» критикою життя без сенсу. Приймай на закуску подачки, вклоняйся благодійникам і радій. От і весь ідеал «соціальної держави».

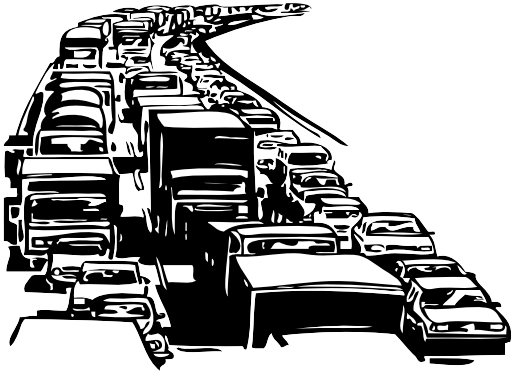
Можновладці не хочуть визнавати кожную людину рівною собі, вважають, що неможливо або дуже важко навчити всіх людей бути самостійними, мислячими, сильними духом ковалями власного щастя. Тому, плануючи порядок роботи і майбутнє як окремих інституцій, так і держави в цілому, вони уникають обговорень та домовленостей з людьми. Все одно люди прийдуть і стоятимуть в чергах. Так у нас заведено.

Не секрет, що дехто гріє руки на катастрофічній безнадії натовпів. Біля будь-якої установи, де можна стояти півдня у черзі, щоб зрештою так і не потрапити на прийом, обов'язково ошиваються спритники зі зв'язками «нагорі», які обіцяють швидко все владнати за певну винагороду. Їм всі двері відкриті поза чергою, як і ліві кишені чиновників. На тлі «корупційних» черг трохи комічно виглядають чесні спроби деяких ділків скористатися безладом. Одіозні черги в канцелярії Київського апеляційного адміністративного суду, які навіть визнавалися злом у ритуалі визначення добра і зла, проведеному Українською Душевною спільнотою (визначення від 11.09.2011 р. читайте у журналі «Мораль» № 3 (6), стор. 54-65), надихнули тамтешній буфет виставити прилавок поряд з чергою та заробляти на голоді принижених учасників судової тяганини. Зрештою ми примусили канцелярію суду, систематично оскаржуючи її дії, приймати документи та надавати інформацію про рух справ увесь день, а не тільки половину дня. Черги, принаймні, зменшилися наполовину.

У скупченні черг в установах часто винні не тільки їх керівники, які пальцем о палець не вдарять, щоб виявити повагу до громадян та зберегти наш час. Неправильна, мабуть, вся традиція діловодства: купа паперів, подання яких вимагається з принципу презумпції винуватості та недоброчесності людини; прийом громадян за залишковим принципом кілька годин на день чи тиждень; навіть обідні перерви. Що за дурна ідея обідати всім одночасно замість того, щоб кожен самостійно обирав собі обідній час, коли зголодне, з розумного розрахунку, щоб прийом громадян не переривався увесь день? Щоб побороти наговпи, нам потрібні нові сміливі рішення. І рано чи пізно такі рішення будуть прийняті та схвалені народом, бо розум завжди перемагає безумство, поки ми залишаємося людьми.

Нет машины - нет проблемы

Притча.

Бог слышит тебя всегда, поверь...

Застряв в пробке на Крещатике, Николай ерзал, краснел, но ничего поделаться не мог. На часах было 17:28, а автосалон закрывался в 18.

– Ничего не поделаешь, – сказал ему приятель за рулем, – Плакала твоя скидка.

Николай выскочил из машины и побежал в метро под смех и крики:

– Ненормальный!

Впрочем, криков он не слышал. Потому что твердил про себя: «Боже, зачем эти пробки?!». Еще он сосредоточился на своей цели: купить недорогую и модную машину. В его отделе на работе все были «на колесах», только он, новичок – без. У приятеля тоже до недавнего времени машины не было. Потом он взял кредит и купил машину со скидкой. Очень выгодно. Как раз сегодня в автосалоне заканчивалась рекламная акция, а с ней и скидки. В конце дня Николай отпросился с работы и... застрял на целый час в центре города. Обращаясь к Богу, он даже не думал, что получит ответ на свой вопрос. Между тем, мысли текли в голове. Действительно, зачем эти пробки? Почему на улицах так много машин? Он вспомнил, что читал в рассказе какого-то молодого писателя радикальный способ бороться с пробками: взять танковую колонну,

остановить движение на проблемной улице и расфигачить все тачки в металлолом. Правда, командовать танками должен сумасшедший диктатор. Откуда такого возьмешь в наше просвещенное время в центре Европы?

Боже, зачем эти пробки... Видимо, люди покупают слишком много машин. Зачем нам машины? Чтобы быстро приехать туда, куда нужно. Ну, на селе это получается. А в городе – вечные пробки. Каждый состоятельный горожанин или горожанка покупает машину, чтобы ездить на работу и с работы. Утро – пробка, вечер – пробка, вся жизнь – пробка... На метро быстрее, думал он, ураганом скатываясь по эскалатору. Чудом влетел в вагон, двери на сантиметр прищелили ему складку пальто. Боже, зачем эти пробки, если можно ездить в метро? Или на микроавтобусах. Или на такси, когда совсем торопишься. В общественном транспорте, короче говоря. Если бы люди активнее пользовались общественным транспортом, на дорогах было бы куда просторнее – думал он. Но машина – знак статуса. Неприлично, когда у всех правильных ребят есть машина, и только у меня нет.

Николай выскочил из вагона и, запыхиваясь, побежал вверх по эскалатору. Оставалось 16 минут до закрытия автосалона. Боже, зачем эти пробки? В сущности, никто не думает о пробках. Все считают, что так и надо стоять в них часами. Ничего с этим не поделаешь. А можно было бы многое сделать. Можно было бы чаще давать людям работу на дому. Можно было бы смещать график работы в разных районах города, так, чтобы нагрузка на дороги была более равномерной. Можно строить подземные, многоуровневые автострады. Хотя это, наверное, дорого. Но и машина – это дорого. Купить ее, заправлять, обслуживать, ремонтировать в случае чего – хлопот не оберешься. Удивительно, как люди соглашаются взять на себя столько проблем по доброй воле. Если, конечно, это добрая воля, а не диктат моды, рекламы, желания быть «как все».

Боже, зачем эти пробки? – думал он, открывая стеклянные двери автосалона за пять минут до закрытия. Все вокруг торжественно сверкало, роскошные машины манили к себе. К нему подошел менеджер и сказал, что можно спокойно выбрать себе машину. Салон не закроется, пока в нем находится хоть один клиент. Все ради клиента, все ради продаж. И начал расхваливать рекламные акции. «Мне не нужна машина. Мне хватит возможностей общественного транспорта и такси» – внезапно подумал Николай. Он похвалил машины в автосалоне и вежливо попрощался.

«Нет машины – нет проблемы. Такая простая мысль. Я могу гордиться правильным выбором. Это куда важнее какого-то статуса» – думал он умиротворенно, направляясь к метро.

Бог верит в тебя. Потому легко делать правильный выбор. Верные решения будто бы сами приходят в голову, когда спросишь у Бога о наболевшем. Бог слышит, и Бог помогает.